

ŻYCIE WANGELIA

IV NIEDZIELA WIELKIGO POSTU, *A* J 9,1.6-9...38 * 19.03.2023 (603)

(wersja krótsza) Jezus, przechodząc, ujrzał pewnego człowieka, niewidomego od urodzenia. Splunął na ziemię, uczynił błoto ze śliny i nałożył je na oczy niewidomego, i rzekł do niego: «Idź, obmyj się w sadzawce Siloam» – co się tłumaczy: Posłany. On więc odszedł, obmył się i wrócił, widząc. A sąsiedzi i ci, którzy przedtem widywali go jako żebraka, mówili: «Czyż to nie jest ten, który siedzi i żebrze?» Jedni twierdzili: «Tak, to jest ten», a inni przeczyli: «Nie, jest tylko do tamtego podobny». On zaś mówił: «To ja jestem». Zaprowadzili więc tego człowieka, niedawno jeszcze niewidomego, do faryzeuszów. A tego dnia, w którym Jezus uczynił błoto i otworzył mu oczy, był szabat. I znów faryzeusze pytali go o to, w jaki sposób przejrzał. Powiedział do nich: «Położył mi błoto na oczy, obmyłem się i widzę». Niektórzy więc spośród faryzeuszów rzekli: «Człowiek ten nie jest od Boga, bo nie zachowuje szabatu». Inni powiedzieli: «Ale w jaki sposób człowiek grzeszny może czynić takie znaki?» I powstał wśród nich rozłam. Ponownie więc zwrócili się do niewidomego: «A ty, co o Nim mówisz, jako że ci otworzył oczy?» Odpowiedział: «To prorok». Rzekli mu w odpowiedzi: «Cały urodziłeś się w grzechach, a nas pouczasz?» I wyrzucili go precz. Jezus usłyszał, że wyrzucili go precz, i spotkawszy go, rzekł do niego: «Czy ty wierzysz w Syna Człowieczego?» On odpowiedział: «A któż to jest, Panie, abym w Niego uwierzył?» Rzekł do niego Jezus: «Jest nim Ten, którego widzisz i który mówi do ciebie». On zaś odpowiedział: «Wierzę, Panie!» i oddał Mu pokłon.

Pytanie uczniów o sens cierpienia niewidomego zakłada odwieczne powiązanie cierpienia z grzechem. Niewątpliwie wiele cierpienia i zła w świecie jest skutkiem ludzkich grzechów, ale istnieje również cierpienie niezawinione. Istotne jest, że przez cierpienie objawiają się sprawy Boże. Właściwe pytanie powinno brzmieć: „Jaki sens ma moje cierpienie? Co Bóg chce mi przez nie powiedzieć? Na co zwrócić uwagę? Najbardziej adekwatną odpowiedzią Boga na ludzkie pytania o sens cierpienia jest męka i śmierć Jego Syna. „Bóg nie przyszedł, aby wyjaśnić cierpienie, przyszedł, aby napętnić je swoją obecnością” – wyjaśnia Paul Claudel. Ostatecznie cierpienie może pokonać tylko miłość, która nadaje sens wszystkiemu i pozwala znosić najcięższe trudy. Gdy brakuje miłości jako sensu cierpienia, staje się ono niemożliwe do udźwignięcia

ZADANIE NA TYDZIEŃ

Do przemyślenia: Jak przyjmuję cierpienia, które mnie dotyczą?

Do wykonania: Będę łączył moje cierpienia z cierpieniami Chrystusa.

KALENDARZ LITURGICZNY

20.03 (poniedziałek) Uroczystość św. Józefa, Oblubieńca Najświętszej Maryi Panny

Św. Józef jest opiekunem rzemieślników, cieśli, ekonomów, stolarzy, robotników, ojców rodzin i opiekunów prawnych. Przyzywany jest jako patron dobrej śmierci, a także przez bezdomnych i wygnańców. Imię: pochodzi z hebrajskiego i znaczy „oby Bóg dodał”, w domyśle: „kolejnych synów”. Józef z rodu Dawida mieszkał w Nazarecie i prowadził warsztat cieśli. Poślubił Maryję i był przybrany ojcem Jezusa. Wspominany tylko w „Ewangeliach dzieciństwa”, prawdopodobnie zmarł na krótko przed początkiem działalności publicznej Jezusa. Kult Świętego Józefa rozpowszechnił się około IX wieku i wszedł do liturgii w XV wieku. Uroczystość obchodzona jest w tym roku wyjątkowo 20 marca, jako że 19 marca była niedziela.

21.03 (wtorek) Wspomnienie św. Mikołaja z Flüeli, pustelnika, patrona Szwajcarii

Rodzice, Henryk z Flüe i Emma Robert, żyli jako zamożni włościanie w Sachseln. Ożenił się z Dorotą Wisling, z którą miał dziesięcioro dzieci. Mając 50 lat rozstał się ze swą małżonką za jej zgodą, wyrzekł się świata i został pustelnikiem. Osiadł w dolinie Melchthal w pobliżu Ranft. Tam wybudował maleńką chatę i kapliczkę. U progu kolejnej wojny z Austrią w 1473 r., Mikołaj podjął się mediacji i załagodzenia sporu. Osiem lat później znów podjął się roli mediatora aby zażegnać wojny domowe między kantonami i dążyć do jedności Szwajcarii. Od tego wydarzenia nadano mu tytuł „Ojca Ojczyzny”. Zmarł w wieku 70 lat 21 marca 1487 r., a Jego relikwie znajdują się w Konstancji, Lucernie, i Fryburgu.

24.03 (piątek) Wspomnienie św. Katarzyny Szwedzkiej, dziewicy

Urodziła się w 1330 r. jako druga córka św. Brygidy i księcia Ulfa Gudmarssona. W dzieciństwie oddano ją do internatu cysterek w Riseberg, gdzie otrzymała pełne wykształcenie i religijne wychowanie. W wieku 13 lat została wydana za rycerza Edgarda von Kyren. Młodzi jednak zdecydowali się na złożenie ślubów dozgonnej czystości. W roku 1350 św. Katarzyna udała się wraz z matką, św. Brygidą, do Rzymu z okazji roku jubileuszowego dla zyskania odpustu zupełnego. W tym czasie zmarł jej mąż. Pozostała więc z matką w Rzymie, oddana pobożności i dziełom miłosierdzia chrześcijańskiego. Przez 25 lat pomagała także św. Brygidzie w założeniu, a później w prowadzeniu nowej rodziny zakonnej brygidek, czyli Zakonu Najświętszego Zbawiciela. Odbывała liczne pielgrzymki, a po śmierci matki doprowadziła do zatwierdzenia reguły Brygidek i pomagała w procesie kanonizacyjnym swojej matki. Przez ostatnie lata życia zmagala się z chorobą. Zmarła 24 marca 1381 r.

25.03 (sobota) Uroczystość Zwiastowania Pańskiego

Uroczystość Zwiastowania Pańskiego obchodzona jest w Kościele powszechnym dokładnie 9 miesięcy przed Bożym Narodzeniem. Przypomina o wydarzeniu, od którego rozpoczęła się nowa era w dziejach ludzkości – Archanioł Gabriel przyszedł do Maryi, niewiasty z Nazaretu, by zwiastować Jej, że to na Niej spełnią się obietnice proroków, a Jej Syn, którego pocznie w cudowny sposób, będzie Synem samego Boga. Od 1998 r. w Kościele w Polsce tego dnia obchodzimy również Dzień Świętości Życia.

W tym dniu rozpoczyna się również DUCHOWA ADOPCJA DZIECKA POCZĘTEGO - to modlitwa o ocalenie życia trwająca 9 miesięcy. Powstała po objawieniach w Fatimie, stając się odpowiedzią na wezwanie Matki Bożej do modlitwy różańcowej, pokuty i zadośćuczynienia za grzechy, które najbardziej ranią Jej Niepokalane Serce.

Duchowa adopcja jest modlitwą w intencji dziecka zagrożonego zabiciem w łonie matki. Trwa dziewięć miesięcy i polega na codziennym odmawianiu jednej tajemnicy różańcowej – radosnej, bolesnej lub chwalebnej (*Ojciec Nasz i 10 Zdrowaś Mario*) oraz specjalnej modlitwy w intencji dziecka i jego rodziców. Do modlitwy można dołączyć dowolnie wybrane dodatkowe postanowienia. Duchową adopcję może podjąć każdy człowiek. Poprzedza ją przyrzeczenie, które składa się np. w swojej parafii. Można również podjąć duchową adopcję prywatnie